INTERVIEW

JARDA REČEK

Ahoj Jardo,

díky, že konečně máš trochu času a klidu na rozhovor. Ať neztrácíme čas, jdeme hned na první otázku.

Kdy a jak jsi začal se slotracingem?

To mi bylo asi 11 roků, byl jsem v 5. třídě na základce. Na 1. máje byly tenkrát průvody a u nás ve Žďáru na náměstí byl Dům dětí a v něm autodráha, co je nyní ve Znětínku. Byly tam čtyři auta a čtyři ovladače na půjčování a cena za 5 mnut byla 5,- Kčs. O ježdění byl velký zájem, stála tam dlouhá fronta. Celou frontu jsem si vystál a docela mi to ježdění i šlo. Taky jsem se dozvěděl, že každou středu mají kroužek a každý si může donést svoje auto z domu. To jsem měl, protože u nás v paneláku bylo 5 kluků, včetně mě, co jsme měli autodráhy. Ty jsme čas od času poskládali k sobě. Nejlepší to bylo u nás, protože já měl hrozně tolerantní mámu, která dovolila, aby se dráha táhlo doslova po celém bytě. A tak jsme si závodili.

Ale zpět do kroužku v domě dětí. Ten vedl jakýsi Franta Hintenaus, což byl veliký pečlivák až pedant. Ke všem byl rovný, velice spravedlivý. Když to bylo na místě dokázal jak chválit, tak každého v případě chyby dost "sjet". Již tehdy jsem si doma svoje auta na domácí autodráhu upravoval a docela mi jela. Plno panelákových závodů jsem vyhrál. Proto jsem se nemohl dočkat, až si svoje vyladěné autíčko donesu na autodráhu. Jaké bylo moje zklamání, když se moje Igla po dráze v domě dětí ploužila jako slimák a ostatní mě se šestnáctkami předjížděli jako bych tam nebyl. Do kroužku jsem se přihlásil a první půlrok jsem jen nasazoval ostatním a stavěl auto. Dělali jsme mosazné šasi od Modely.

Ještě k sobě, narodil jsem se ve Vítkově. Ano, ano, přesně tak, v tom Vítkově u Klokočova. Ale už když mi byl asi jeden rok, odstěhovali jsme se kvůli práci rodičů do Žďáru. No a když mi bylo asi 25, dostal jsem práci v Temelíně a stěhoval se proto znovu.

Dělal jsi i jiné modely než auta na autodráhu?

Dělal jsem ještě chvíli upoutané modely letadel. Má to spojitost s Frantou Hintenausem, který to také dělal spolu s Metrákem.

Za který klub jezdíš? Máte vlastní autodráhu?

Jezdím za Jihlavu a autodráhu máme díky Jirkovi Nováčkovi. V jisté době mně byl jedno, za který klub jezdím, střídal jsem plno klubů podle toho, kdo měl zájem. Ale teď už budu jezdit jenom za Jihlavu.

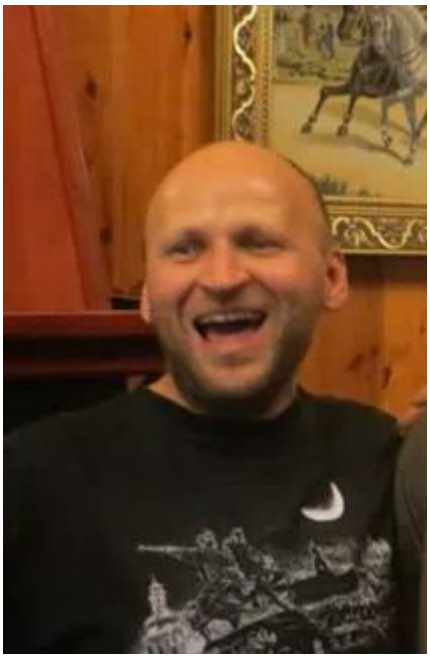

Koho ve slotracingu nejvíce obdivuješ? Kdo ti poskytuje největší podporu?

Největší podpora, to je Jednoznačně Láďa Horký. Já se víc věnuji šáskám, on motorům. A jeden na druhého se můžeme stoprocentně spolehnout. Není třeba, aby jeden po druhém kontroloval kvalitu práce.

Ze zahraničních jezdců musím vyzdvihnout Serchio Marescu. To je Ital, který dokázal měnit nastavení ovladače nejenom v průběhu závodu, ale dokonce v průběhu jednoho kola. Při mnoha závodech mačkal páčku a zároveň kroutil brzdou tak, aby měl v každé části dráhy jiné nastavení brzdy. Obdivuhodné. Já jakmile za jízdy šáhnu po nějakém knoflíku na ovladači, hned vypadnu (smích).

Kdy jsi začal jezdit na závody do zahraničí?

No bylo to někdy kolem roku 1992, kdy se konalo mistrovství Evropy v České Lípě. Do té doby jsem jezdil jen na domácím písečku, hlavně Moravu a Renault 5 Cup. Potom jsem ale jel, pamatuji se na Utrecht v 94 a první titul jsem získal v Itálii v roce 1996 v SP32. Nějaká MS ISRA jsem vynechal, ale myslím si, že jediný, kdo se všech ISRA mistrovství zúčastnil bez přestávky je nyní jen Jirka Karlík.

Jaký byl tvůj první model?

Nejdříve to byla ta IGLA na domácí autodráhu, kterou jsem si trošku poladil. Potom v domě dětí jsem začal mosaznou Modelou se zlatou šestnáctkou a pak jsem si dělal, co jsem chtěl. Šasi bývali neomezené, tak jsem měl šáska z kuprexitu, mosaxi, oceli.

Do kroužku ve stejnou dobu jako já začal chodit i Láďa Horký. Ten je o dva roky mladší než já. On tam vlastně vůbec neměl být (smích). Byl teprve ve třetí třídě a Franta Hintenaus mu po jeho první návštěvě řekl, ať už příště nechodí, že je moc malý. Ale on na to nedal a příště přišel zase (smích). A Láďa měl díky rodičům vždycky plno novinek, které jsem já potom okopíroval. V té době jsme bydleli kousek od sebe a začali se přátelit.

Kterou kategorii máš nejraději?

Lákají mě stále ty nejrychlejší bez křídel, tedy ES24. Dříve to byly Béčka. Měl jsem taky hrozně rád Salony, tedy polomakety cestovních aut, tuším kategorie A3.

Je nějaká kategorie, ve které nikdy nebudeš závodit? Proč?

Nic takového není. Jel jsem dokonce i plafity u VanRossema, ale toho se snad už nikdy nezúčastním. Problém není v modelech, ale organizaci jeho závodů a rozdílům v autech.

Jakou autodráhu z nyní existujících máš nejraději?

Znětínek, to je jasný (smích).

Jaký byl tvůj nejlepší závod?

Určitě letošní MS v Chicagu. Vyhrál jsem 3 kategorie. Nejprve jsme s Láďou vyhráli plechovky. Bylo to asi o 5 kol před dvojicí Castricone / Trigilio. Většinou to bývá tak, že Láďa udělá náskok a pak se čeká, zda já jej udržím nebo ztratím. Nyní ale Láďu bolela ruka, tak se nechal po 3 jízdách vystřídat a já náskok navýšil. V ES32 jsem na vítězství prostě neměl, rychlostně jsme nestačil. Vyhrál Tonda o malý kousek přes Janisem, já byl až pátý. Kategorie F132 nám roky nefunguje tak, jak bychom si představovali. Nyní jsme se vydali cestou dalších nových šásek a slabšího motoru s malými magnety. Do Ameriky jsme si přivezl 5 různých nových typů formulek, z nichž nakonec jako nejlepší se ukázala ta, kterou jsem dělal bez faktického testování těsně před odletem doma. No a v ES24 to byl velice bezproblémový závod. Vyhrál jsem o 3 koal před Tondou, který měnil kola, já ne. Jeli jsme klasická šáska, protože to nová hliníková úplně na této dráze nefungovala.

Kde by jsi chtěl mít novou autodráhu?

U nás doma v Týně nad Vltavou.

Na které dnes již neexistující autodráze by sis chtěl zajezdit?

Asi na dráze v Brně 4. Ta byla v parku Lužánky. Je to dle mého úplně nejzáživnější dráha na světě. Má dlouhé roviny, klopenku s negativním nájezdem, kde auto mnohdy chvíli letělo vzduchem a muselo spadnou přesně zpátky do drážky (smích). Potom byla táhlá zatáčka, něco jako dnešní banán, která se nedala jet naplno. Pak vracečka u rozhodčích a návrat zpět na hlavní rodinu krátkými rytmickými rovinkami do tvaru čtverce. Měla jen 4 drážky, ale je to jediná dráha, která obsahovala všechny typy zatáček. To dnes nikde není.

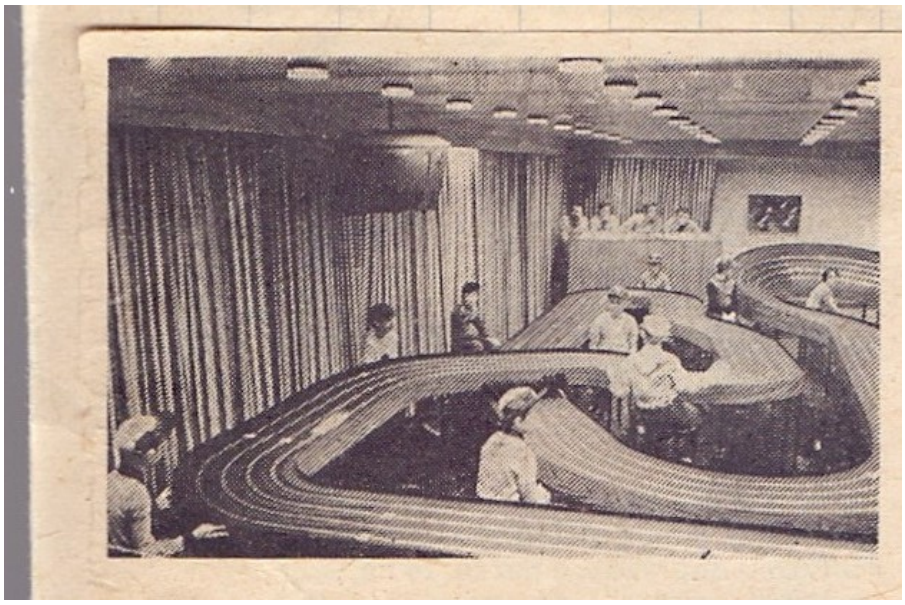

Máš nějakou přezdívku? Jak vznikla?

Říkají mi JaRečku, jde jen o spojení křestního jména a příjmení.

Čeho by jsi chtěl ve slotracingu dosáhnout? Jakého závodu by ses chtěl zúčastnit?

Bude to znít asi divně, ale už vlastně nepotřebuju nic. Nejvíce si přeji, aby byla dobrá parta lidí na závodech, zejména při cestách do zahraničí, díky čemuž se můžu podívat do světa. Prostě jde mi jen o tom, aby byly příjemné závody.

Máš raději stavění modelů nebo závodění s nimi? Připravuješ si auta sám nebo na to máš své lidi?

Víc mě baví to závodění. Sám si dělám podvozky a vlastně všechno kromě motorů. Ty dělá Láďa.

Používáš stále stejné barvy na karoserie nebo design měníš? Kdo ti kastle dělá?

Karoserie dělám já, Láďa ten je neumí ani našpendlit (smích). Barvu máme vždy žlutou. Nějak jsme vymysleli, že žluté karoserie jezdí nejlépe, ale dnes už víme, že to není pravda. Ale nějak nám to zůstalo.

Co máš na závodech nejraději?

Dobrou partu lidí a dobrou nálad.

Co ti na závodech schází? Co by jsi zlepšil?

To je těžké. Rozhodně by se měl změnit přístup lidí a neměl by se slotracing brát tak vážně. V závodech Hondy bych zase zavedl kvalifikaci a systém povinné výměny kol v jízdním čase. Také je dle mého hloupost jezdit v Hondě osy motorů zbroušené na 1,5 mm. Vůbec povolení šestky pastorku znamená nutnost vyselektovat ten správný dávací motor a zvětší se tak rozdíly mezi závodníky. Taky velký rozdíl dělají kola. Řešením by bylo mít na Hondu jednotná kola, aby se závody vyrovnaly.

Techniká dráha nebo Blueking?

Technická.

Sprint nebo vytrvalostní závod?

Vytrvalostní.

Sám za sebe nebo týmový závod?

Týmový.

Jsi pověrčivý? Máš nějaké zaběhlé rituály před startem?

Pověrčivý jsem, ale nějaké stálé předstartovní rituály nemám. Jen mě někdy zajímá, jestli budu mít v závodě štěstí, tak si třeba před startem hodím mincí. Vyberu si stranu a když mi ta samá padne, vím, že to bude dobré. A když prohraju, vím, že to dobré nebude a jsem na to připravený (smích).

Taky nemám rády laptimery, je to pro mě stresující. Jsem vůbec hodně stresující se člověk. Při laptimeru jsem si všiml, že nějak nevědomky zatínám svaly na zádech a po té pouhé minutě ježdění před ostatními mě hrozně bolí záda. Někdy ani nemůžu stát.

Jo a ještě, na finále ES24 na MS ISRA nosím vždy stejné tričko. Takové modré Persico s kytkou a číslem 44. A funguje to (smích).

Jezdí s tebou na závody rodina a přátelé?

Jezdí se mnou často manželka Martina. Jsem rád, že ji baví sdílet se mnou moji zálibu a být se mnou, když dělám své hobby. I já mám rád věci, které dělá ona. Děti mám 16 a 13 let, ty moc nebaví modely stavět, jen rády jezdí do Hondu do Plzně na Blueking.

Co si tví kamarádi či kolegové v práci myslí o tvém hobby?

Myslí si, že jsem blázen, ale fandí mi. Vždycky v pondělí se mě ptají, jak jsme dopadl.

Máš i jiné koníčky?

Rád jezdím na horském kole, hlavně u nás kolem Vltavy. Jsem jezdec samotář, letos jsem najel už 5000 km. Nevadí mi ani kopce, Láďa se mi vždycky směje, že každý normální člověk když vidí kopec nadává a sesedne a jen já mám z takové cesty radost (smích). Taky rád lyžuji a mám i motorku. Co konkrétně? Je to Suzuki GSX 1400, takový naháč.

Čím se živíš?

Kromě autíček pracuji i pro Temelín, kde poskytuji technickou podporu.

Řekneš nám, kolik ti je let?

Je mi 47.

Co dalšího na sebe prozradíš? Tvůj životní sen? Co by jsi dělal s výhrou ve sportce? Kam by jsi chtěl jet? Koho potkat?

Já mám vlastně všechno, co můžu chtít (smích). Kdybych vyhrál ve Sportce, koupil bych asi dva pozemky tak ve vzdálenosti 80 km od nás a dětem bych na nich postavil domky. Taky bych vzal manželku na cestu kolem světa. Kdysi jsme si řekli, že objedeme 7 divů světa. Už jsme viděli Grand Canyon a sochu Ježíše v Riu. Tak teď nám už jich zbývá jen pět (smích).

Díky moc. Přeji ti mnoho úspěchů, plno zdraví a splnění snů.

Doctor
listopad 2016

PS Tento rozhovor vznikl v Pardubické krajské nemocnici téměř týden poté, kdy si Jarda před závodem Hodny nešťastnou náhodou poranil nohu a musel absolvovat místo závodu operaci. Osobně mohu potvrdit, že sestřičky se o něho vzorně staraly...